

EUROOPAN YHTEISÖJEN KOMISSIO

Bryssel, 2.3.2001
K(2001) 476

Suuntaviivat
komission yksiköiden soveltamista periaatteista, perusteista ja ohjeellisista
asteikoista asetuksen (EY) N:o 1260/1999 39 artiklan 3 kohdan mukaisten
rahoitusoikaisujen määräämiseksi

FI

1. PERIAATTEET

Rahoitusoikaisujen ("varainhoitoa koskevien oikaisujen") tarkoituksena on palauttaa tilanne, jossa kaikki rakennerahastoista korvattaviksi ilmoitetut menot ovat sovellettavien kansallisten ja EU:n sääntöjen mukaisia. Komission yksiköiden on näin ollen sovelletava seuraavia pääperiaatteita rahoitusoikaisujen määräämisessä:

- (a) Väärinkäytös määritellään asetuksen 2988/95 1 artiklan 2 kohdassa. Väärinkäytökset voivat olla yksittäisiä tai järjestelmällisiä.
- (b) Järjestelmällinen väärinkäytös on toistuva virhe, joka johtuu oikean tilinpidon sekä sääntöjen noudattamisen varmistamiseksi luoduissa hallinto- ja valvontajärjestelmissä olevista vakavista puutteista.
- Rahoitusoikaisuja ei tarvitse tehdä, jos sovellettavia sääntöjä noudatetaan ja kaikki tarkoituksenmukaiset toimenpiteet petosten ja väärinkäytösten estämiseksi, paljastamiseksi ja korjaamiseksi toteutetaan.
 - Jos sovellettavia sääntöjä noudatetaan, mutta hallinto- ja valvontajärjestelmissä on parantamisen varaa, komission tulee antaa asiaankuuluvia suosituksia, mutta rahoitusoikaisuja ei tarvitse tehdä.
 - Jos löydetään virheitä, jotka liittyvät määriin, jotka ovat pienempiä kuin €4000 (kynnys väärinkäytösten ilmoittamiseen asetuksen (EY) N:o 1681/94 nojalla), jäsenvaltiota kehoitetaan korjaamaan virheet, mutta 39 artiklan 2 kohdan mukaista rahoitusoikaisumenettelyä ei tarvitse aloittaa.
 - Jos hallinto- tai valvontajärjestelmissä on vakavia puutteita, jotka voivat johtaa järjestelmällisiin väärinkäytöksiin, erityisesti puutteita sovellettavien sääntöjen noudattamisessa, rahoitusoikaisu on aina tehtävä.
- (c) Rahoitusoikaisu on määrättävä mahdollisuuksien mukaan yksittäisiin tapauksiin liittyvän todistusaineiston perusteella, ja sen on oltava saman suuruinen kuin rakennerahastoista väärin perustein korvatut menot. Yksittäisiä toimia koskevat täsmälliset oikaisut eivät kuitenkaan aina ole mahdollisia tai toteutettavissa, tai saattaa olla kohtuutonta peruuttaa yksittäisestä toimesta syntyneiden menojen korvauksen kokonaan. Näissä tapauksissa komission on määrättävä oikaisut ekstrapolaation perusteella tai kiinteämääräisesti.
- (d) Jos on todisteita siitä, että yksittäisiä samantyyppisiä määrällisesti arviotavissa olevia väärinkäytöksiä on tapahtunut useissa muissakin toimissa tai koko toimenpiteessä, toimintalinjassa, osajohdossa taikka ohjelmassa, mutta ei ole kustannuksiin nähden kannattavaa tutkia säännönvastaisia menoja erikseen kussakin toimessa, rahoitusoikaisu voi perustua ekstrapolaatioon.
- Ekstrapolaatiota käytetään vain, mikäli voidaan tunnistaa yhtenäinen, samankaltaisten toimien ryhmä, johon puutteiden voidaan osoittaa vaikuttaneen. Tällaisessa tapauksessa valitaan sattumanvaraisesti edustava otanta yksittäisiä toimia, jotka tutkitaan perusteellisesti, ja nämä tulokset ekstrapoloidaan kaikkiin määritettyyn ryhmään kuuluviin toimiin yleisesti hyväksytyjen tarkastusperiaatteiden mukaisesti.

- (e) Kiinteämääräisiä oikaisuja käytetään yksittäisissä rikkomistapauksissa tai järjestelmällisissä väärinkäytöksissä, joiden taloudellista vaikutusta ei liian monen siihen vaikuttavan muuttujan tai sen hajanaisuuden vuoksi voida arvioida täsmällisesti, esimerkiksi tapauksissa, jotka johtuvat väärinkäytösten estämiseen tai paljastamiseen pyrkivän valvonnan puutteellisuudesta tai siitä, että vaikka tukiehtoja tai yhteisön sääntöjä ei ole noudatettu, mutta se olisi kohtuutonta peruuttaa tuki kokonaan.
- Kiinteämääräiset oikaisut määrätään hallinto- ja valvontajärjestelmän puutteiden tai yksittäisen rikkomisen vakavuuden ja väärinkäytösten taloudellisten vaikutusten perusteella. Puutteiden vakavuuden arvioimisessa komissio luokittelee järjestelmien eri toiminnot pää- ja aputoimintoihin. Tämän luokittelun mukainen luettelo toiminnoista esitetään kohdassa 2.2 ja kiinteämääräisten oikaisujen ohjeellinen asteikko kohdassa 2.3. Kiinteämääräiset oikaisut määrätään koskemaan kaikkia kyseisestä toimenpiteestä tai kyseisistä toimenpiteistä aiheutuneita menoja, mikäli puutteet eivät rajoitu vain tiettyihin menoryhmiin (yksittäisiin toimiin tai toimityyppeihin), jolloin oikaisu koskee vain näitä menoryhmiä. Oikaisua ei yleensä määrätä samoille menoille kuin kerran.
- (f) Niissä tapauksissa, joissa rikkomisen vakavuuden arvioinnissa on harkinnan varaa, kuten silloin, kun ympäristösuojeluun liittyviä sääntöjä ei ole noudatettu, oikaisut voidaan määrätä sillä edellytyksellä, että sääntöjen rikkominen on merkittävä ja on selvä yhteys EU:n rahoitusta saavaan toimintaan.
- (g) Komission ehdottamasta oikaisutyypistä riippumatta jäsenvaltiolle annetaan aina mahdollisuus osoittaa, että todellinen rahallinen tappio tai riski taikka väärinkäytöksen laajuus tai vakavuus on ollut komission yksiköiden arvioimaa pienempi. Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen mukaan näyttövelvollisuus on jäsenvaltiolla¹. Rahoitusoikaisujen menettelyistä ja määräajoista säädetään asetuksen (EY) N:o 448/2001 5 artiklassa.
- (h) Jäsenvaltioiden 39 artiklan 1 kohdan mukaisesti tekemistä oikaisuista poiketen komission 39 artiklan 3 kohdan perusteella päättämiin rahoitusoikaisuihin liittyy aina tukitoimeen sidotun EU-rahoituksen nettovähennys.
- (i) Jos jäsenvaltion tilintarkastusjärjestelmä – tilintarkastustuomioistuin, sisäiset ja ulkoiset tarkastukset – paljastaa väärinkäytöksiä ja jäsenvaltio toteuttaa asetuksen (EY) N:o 1260/1999 39 artiklan 1 kohdan mukaiset asianmukaiset korjaustoimenpiteet kohtuullisen ajan kuluessa ja noudattaa komission asetuksen (EY) N:o 1681/94 3 artiklan säännöksiä, komissio ei voi asetuksen (EY) N:o 1260/1999 39 artiklan 3 kohdan nojalla määrätä rahoitusoikaisuja ja jäsenvaltio voi käyttää varat uudelleen. Muissa tapauksissa komissio voi toimia kansallisten tilintarkastuselinten tekemien havaintojen perusteella, samalla tavoin kuin EU:n tilintarkastuselinten todetessa väärinkäytöksen. Jos komissio perustaa kantansa muiden EU:n tilintarkastuselinten toteamiin ja asiakirjoin todistamiin tietoihin, se tekee omat johtopäätöksensä taloudellisista seurauksista tarkasteltuaan jäsenvaltion mahdollisesti antamia vastineita.

¹ Katso Euroopan yhteisöjen tuomioistuimen 21 päivänä tammikuuta 1999 antama tuomio asiassa C-54/95 Saksa vs. komissio, kohta 35, jossa viitataan myös asiaan C-48/93, Alankomaat vs. komissio.

- (j) Kaikissa ekstrapolaation avulla määrätyissä tai kiinteämääräisissä oikaisuissa oikaisuehdotusta käsitellään komission sisäisessä neuvoo-antavassa ad hoc -arviointiryhmässä, joka tarkastelee komission tarkastajan oikaisun pohjaksi esittämiä perusteluja ja arvioi, onko oikaisun taso asianmukainen.

2. KIINTEÄMÄÄRÄISTEN OIKAISUJEN MÄÄRÄÄMISESSÄ SOVELLETTAVAT PERUSTEET JA ASTEIKOT

2.1 Perusteet

Kuten edellä 1 kohdan c alakohdassa mainitaan, kiinteämääräisiä oikaisuja voidaan määrätä silloin, kun yksittäiseen tai useampaan väärinkäytöstapaukseen liittyvää taloudellista merkitystä ei ole mahdollista arvioida täsmällisesti tutkimuksesta saatujen tietojen perusteella soveltamalla tilastollisia keinoja tai käyttämällä muuta varmennettua aineistoa, mutta olemassa olevista tiedoista voidaan kuitenkin päätellä, että jäsenvaltio ei ole asianmukaisesti tarkastanut suoritettujen maksupyyntöjen tukikelpoisuutta.

Kiinteämääräisten oikaisujen määräämistä on harkittava silloin, kun komissio toteaa, että asetuksessa nimenomaan edellytettyä valvontatoimintoa tai epäsuorasti tietyn nimenomaisen säännön noudattamiseksi edellytettyä valvontatoimintoa (esimerkiksi silloin kun tuki on rajoitettu vain tiettyihin toimiin) ei ole suoritettu, ja sen puuttuminen saattaa johtaa järjestelmälliseen väärinkäyttöön. Oikaisun määräämistä on harkittava myös komission todettua vakavia puutteita hallinto- ja valvontajärjestelmissä, jotka johtavat sovellettavien sääntöjen laajaan rikkomiseen, tai kun se toteaa yksittäisiä säännönvastaisuuksia. Kiinteämääräisiä oikaisuja voidaan määrätä myös silloin, kun jäsenvaltioiden omat tilintarkastusyksiköt paljastavat tällaisia väärinkäytöksiä, mutta jäsenvaltio ei toteuta asianmukaisia korjaavia toimenpiteitä kohtuullisen ajanjakson kuluessa.

Päätettäessä siitä, onko kiinteämääräinen rahoitusoikaisu perusteltu, ja jos on, niin millä tasolla, tärkeimpänä perusteena on arvio tappioriskistä, jolle yhteisön varat ovat altistuneet valvontatoiminnan puutteellisuuden johdosta. Oikaisun määrättäessä on sen vuoksi noudatettava suhteellisuusperiaatetta. Seuraavat tekijät tulee ottaa huomioon :

- (1) liittykö väärinkäytös yksittäiseen tapaukseen, useisiin tapauksiin vai kaikkiin tapauksiin;
- (2) liittyvätkö puutteet hallinto- ja valvontajärjestelmän tehokkuuteen yleensä vai sen tehokkuuteen tiettyjen toimintojen osalta, jotka ovat tarpeellisia rahastojen osarahoitettaviksi sovellettavien kansallisten ja EU:n sääntöjen mukaisesti ilmoitettujen menojen laillisuuden, sääntöjenmukaisuuden ja tukikelpoisuuden varmistamiseksi (katso 2.2 kohta jäljempänä);
- (3) puutteen merkitys hallinnollisten, fyysisten ja muiden valvontatoimintojen kokonaisuuden kannalta;
- (4) toimenpiteiden alttius joutua petoksen kohteeksi, erityisesti taloudelliset vaikuttimet huomioon ottaen.

2.2 Hallinto- ja valvontajärjestelmien toimintojen luokittelu kiinteämääräisten rahoitusoikaisujen määräämiseksi järjestelmällisissä tai yksittäisissä väärinkäytötapauksissa

Rakennerahastojen hallinto- ja valvontajärjestelmät koostuvat monista osista tai toiminnoista, joilla on suurempi tai vähäisempi merkitys rahoitettaviksi esitettyjen menojen laillisuuden, sääntöjenmukaisuuden ja tukikelpoisuuden varmistamiselle. Hallinto- ja valvontajärjestelmän toiminnot on hyödyllistä luokitella pää- ja aputoimintoihin harkittaessa kiinteämääräisiä rahoitusoikaisuja järjestelmissä ilmenneiden puutteiden tai yksittäisten väärinkäytösten vuoksi.

Järjestelmien päätoiminnot ovat ne toiminnot, jotka varmistavat rakennerahastoista rahoitettujen toimien laillisuuden, sääntöjenmukaisuuden ja toteutuksen ja jotka ovat siinä välttämättömiä. Aputoimintoja ovat ne toiminnot, jotka osaltaan parantavat hallinto- ja valvontajärjestelmän laatua siten, että se toimii päätoimintojen osalta hyvin.

Jäljempänä olevassa luettelossa esitetään ohjeellisesti tärkeimmät hyvän hallinto- ja valvontajärjestelmän ja hyvän tarkastuskäytännön toiminnot. Puutteiden ja yksittäisten rikkomusten vakavuus vaihtelee huomattavasti, joten komission sisäinen arviointiryhmä tulee arviomaan tapaukset ottaen huomioon erityisesti jäljempänä olevan kohdan 2.4.

2.2.1 Päätoiminnot menojen tukikelpoisuuden varmistamiseksi

1. Tukihakemuksia koskevien menettelyjen laatiminen ja soveltaminen, hakemusten arviointi, rahoitettavien hankkeiden valinta ja urakoitsijoiden/hankkijoiden valinta

a) asianmukaiset tarjouspyynnöt ohjelman menettelyjen mukaisesti

- julkisuutta, yhtäläisiä mahdollisuuksia ja julkisia hankintoja koskevien sääntöjen noudattaminen soveltuvin osin, sekä perussopimuksen läpinäkyvyyttä, tasapuolista kohtelua ja syrjimättömyyttä koskevien sääntöjen ja periaatteiden noudattaminen mikäli EY:n julkisia hankintoja koskevat direktiivit eivät ole solvellettavissa;

b) hakemusten arviointi ohjelman valintaperusteiden ja -menettelyjen mukaisesti, mukaan luettuna ympäristövaikutusten arviointia koskevien sääntöjen sekä yhtäläisiä mahdollisuuksia koskevan lainsäädännön ja politiikkojen noudattaminen;

c) rahoitettavien toimien valinta

- valitut hakemukset vastaavat ohjelman tavoitteita ja ovat julkaistujen valintaperusteiden mukaisia,

- hakemusten hyväksymisen tai hylkäämisen syyt esitetään selkeästi,

- valtioneuvoston sääntöjä noudatetaan,

- tukikelpoisuussääntöjä noudatetaan,

- hyväksymispäätökseen liitetään rahoituksen ehdot;

- d) urakoitsijoiden/hankkijoiden valinta julkisia hankintoja koskevien sääntöjen mukaisesti.

2. Tuotteiden ja palvelujen toimittamisen ja ohjelmasta rahoitettavien menojen tukikelpoisuuden asianmukainen todentaminen

- hallintoviranomaisen sekä lopullisen edunsaajan (tai toimen toteuttavan elimen tai yrityksen) ja hallintoviranomaisen välillä toimivien välittävien elinten osalta:

- a) suoritteiden (palvelut, urakat, toimitukset jne.) tosiasiallisuuden tarkastaminen suunnitelmiin, laskuihin, hyväksymisasikirjoihin, asiantuntijaraportteihin jne. nähden sekä jos tarkoituksenmukaista paikan päällä,
- b) rahoituksen hyväksymisen ehtojen noudattamisen tarkastaminen,
- c) korvattaviksi ilmoitettujen menojen tukikelpoisuuden tarkastaminen,
- d) kaikkien avointen kysymysten asiaankuuluva selvittäminen ennen maksujen hyväksymistä,
- e) riittävän ja luotettavan kirjanpitojärjestelmän ylläpito,
- f) tilintarkastusten jäljitysketjun ylläpito kaikilla tasoilla lopulliselta edunsaajalta tai toimen toteuttavalta elimeltä tai yritykseltä läpi koko järjestelmän;

- maksuviranomaisen osalta:

tarkoituksenmukaiset toimenpiteet sen varmistamiseksi, että komissiolle todentamansa menoilmoitukset ovat moitteettomia seuraavien seikkojen osalta:

- a) menot ovat aiheutuneet tukikelpoisuusaikana toimista, jotka on tavanomaisten menettelyjen ja kaikkien sovellettavien ehtojen mukaisesti valittu rahoitettaviksi kyseessä olevasta tukitoimesta,
- b) komissio on muodollisesti hyväksynyt valtiontukijärjestelmät kyseessä olevissa toimenpidekokonaisuuksissa,
- c) rahoitettavat toimet on tosiasiallisesti toteutettu.

3. Toimia koskevien otantatarkastusten riittävä määrä ja laatu sekä asianmukainen seuranta

- a) otantatarkastuksia suoritetaan vähintään viidessä prosentissa tukikelpoisista kokonaiskustannuksista hallinto- ja valvontajärjestelmiä koskevan asetuksen mukaisesti ja tarkastuksista laaditaan tarkastuskertomukset;
- b) otanta on edustava ja riskianalyysi riittävä;

- c) toimintojen riittävä eriyttäminen hallintotehtävistä riippumattomuuden takaamiseksi;
- d) tarkastusten seuranta, jolla varmistetaan
 - a) tulosten asianmukainen arviointi ja tarvittaessa rahoitusoikaisujen määrääminen,
 - b) tarvittavat yleiset toimenpiteet järjestelmällisten väärinkäytösten korjaamiseksi;
- e) tarkastelu asetuksen N:o 438/2001 15-17 artiklojen ja liitteen III mukaisen loppulausuman esittämistä varten on riittävä.

2.2.2 Aputoiminnot

- a) tyydyttävät hallinnolliset valvontamenettelyt vakiotarkastuslistojen tai vastaavien välineiden avulla ja valvonnan tulosten asianmukainen tallentaminen esimerkiksi sen varmistamiseksi, että
 - maksupyyntöjä ei ole aikaisemmin maksettu ja todisteaineisto (sopimukset, kuitit, laskut, maksut) on erikseen tunnistettavissa,
 - ilmoitettujen ja kirjattujen menojen vastaavuus kirjanpitojärjestelmässä;
- b) maksupyyntöjen käsittely- ja hyväksymismenettelyjen asianmukainen valvonta;
- c) tyydyttävät menettelyt EU:n sääntöjen tiedottamiseksi;
- d) yhteisön rahoituksen viipymätön siirto edunsaajille.

2.3. Kiinteämääräisten oikaisujen ohjeelliset asteikot

100 %:n oikaisu

Oikaisu voidaan määrätä 100 %:ksi, jos puutteet jäsenvaltion hallinto- ja valvontajärjestelmässä tai yksittäinen rikkomus ovat niin vakavia, että yhteisön säännöt on jätetty täysin huomiotta, jolloin kaikki maksut ovat sääntöjenvastaisia.

25 %:n oikaisu

Jos hallinto- ja valvontajärjestelmän soveltaminen jäsenvaltiossa on huomattavan puutteellista ja on todisteita laajalle levinneistä väärinkäytöksistä ja välinpitämättömyydestä säännönvastaisten tai vilpillisten käytäntöjen kurissapidossa, on perusteltua määrätä 25 %:n oikaisu, koska tällöin voidaan kohtuudella olettaa, että vapaus esittää sääntöjenvastaisia maksupyyntöjä ilman seuraamuksia aiheuttaa rahastolle erityisen suuria tappioita. Tämän suuruinen oikaisu sopii myös yksittäisiin tapauksiin, joissa väärinkäytös on vakava, mutta ei tee koko tointa tukikelvottomaksi.

10 %:n oikaisu

Jos yksi tai useampi järjestelmän päätoiminnoista ei toimi tai toimii niin puutteellisesti tai niin harvoin, että se ei pysty varmistamaan maksupyyntöjen tukikelpoisuutta tai ehkäisemään väärinkäytöksiä, on perusteltua määrätä 10 %:n oikaisu, koska tällöin voidaan kohtuudella olettaa, että riski merkittävästä tappiosta rahastolle on suuri. Tämän suuruinen oikaisu sopii myös yksittäisiin suhteellisen vakaviin väärinkäytöksiin, jotka liittyvät järjestelmän päätoimintoihin.

5 %:n oikaisu

Jos kaikki järjestelmän päätoiminnot toimivat, mutta eivät kuitenkaan sääntöjen edellyttämällä jatkuvuudella, toistuvuudella tai perusteellisuuksella, on perusteltua määrätä 5 %:n oikaisu, koska tällöin voidaan kohtuudella olettaa, että ne eivät anna riittävää varmuutta maksupyyntöjen säännönmukaisuudesta ja että rahastoihin kohdistunut riski on merkittävä. Viiden prosentin oikaisu voi tulla kysymykseen myös lievemmissä väärinkäytöstapauksissa, jotka liittyvät järjestelmän päätoimintoihin.

Se seikka, että järjestelmä ei toimi moitteettomasti, ei sinänsä riitä rahoitusoikaisun perusteeksi. Yhteisön nimenomaisten sääntöjen ja hyvän käytännön standardien noudattamisessa on oltava vakavia puutteita, ja puutteiden vuoksi rakennerahastoihin on kohdistuttava todellinen tappioiden tai väärinkäytösten riski.

2 %:n oikaisu

Jos toiminta järjestelmän päätoimintojen osalta on asianmukaista, mutta puuttuu kokonaan yhden tai useamman aputoiminnon osalta, on perusteltua määrätä 2 %:n oikaisu, koska rahastoon kohdistunut riski tai yksittäisen rikkomuksen vakavuus on vähäisempi.

2 %:n oikaisu nostetaan 5 %:iin, jos sama puute todetaan aikaisemman oikaisun tekemisen jälkeen syntyneissä menoissa ja jäsenvaltio ei ole toteuttanut riittäviä toimenpiteitä sen järjestelmän toiminnon korjaamiseksi, jossa ensimmäisen oikaisun tehtäessä puute todettiin.

2 %:n oikaisu on määrättävä myös, kun komissio on oikaisua vaatimatta ilmoittanut jäsenvaltiolle tarpeesta korjata järjestelmän aputoimintoja, jotka ovat olemassa mutta toimivat huonosti, eikä jäsenvaltio ole toteuttanut tarvittavia toimenpiteitä.

Oikaisuja määrätään hallinto- ja valvontajärjestelmän aputoimintojen tehottomuuden vuoksi vain silloin, kun päätoiminnoissa ei ole havaittu puutteita. Mikäli sekä järjestelmän apu- että päätoiminnoissa on puutteita, oikaisu tehdään vain päätoimintoja koskevien prosentiosuuksien mukaisesti.

2.4 Rajatapaukset

Jos näiden suuntaviivojen soveltamiseen perustuva oikaisu olisi selkeästi kohtuutonta, pienempi oikaisu voidaan ottaa harkittavaksi. 1 kohdan j alakohdassa mainittu komission sisäinen neuvoa antava arviointiryhmä tulee tarkastamaan huolellisesti oikaisujen suhteellisuutta.

Pienempi oikaisu tai oikaisusta pidättäytyminen voidaan ottaa harkittavaksi lieventävien asiahaarojen perusteella esimerkiksi silloin, kun puutteet johtuvat yhteisön sääntöjen tai vaatimusten tulkinnan vaikeudesta (paitsi jos voidaan kohtuudella odottaa, että jäsenvaltio ilmoittaa tällaisista vaikeuksista komissiolle) ja kansalliset viranomaiset ryhtyivät tehokkaisiin toimenpiteisiin puutteiden korjaamiseksi heti kun ne on havaittu. Vastaavasti on huomioitava oikeudellisen varmuuden vaatimukset, kun puutteista ei ole huomautettu komission aiempien tarkastusten tuloksena ja yleiskattavan tuen muodossa toimeenpantujen yhteisöaloiteohjelmien osalta, jos menettelytavoista on sovittu komission ja jäsenmaan välillä asetuksen (EY) N:o 1260/1999 27 artiklan 2 kohdan mukaisesti.

Puutteellisen hallinto- tai valvontajärjestelmän korjaamista heti, kun puutteista on ilmoitettu jäsenvaltiolle, ei kuitenkaan pidetä lieventävänä tekijänä, kun arvioidaan järjestelmällisten väärinkäytösten taloudellista vaikutusta ennen korjausten tekemistä.

2.5 Arviointiperusteet

Jos muiden jäsenvaltioiden tilanne tunnetaan, tietoja on vertailtava jäsenvaltioiden kesken, jotta tasapuolinen kohtelu oikaisun tason määrittämisessä varmistettaisiin. Tämä on yksi komission sisäisen neuvon antavan ad hoc -arviointiryhmän tärkeimmistä tehtävistä.

Sopiva oikaisun taso on määrättävä sille osalle menoja, johon riski kohdistui. Jos puute on aiheutunut siitä, että jäsenvaltio ei sovelta asianmukaista valvontatoimintaa, oikaisu määrätään kaikille niille menoille, joihin kyseistä valvontatoimintaa olisi pitänyt soveltaa. Jos on syytä olettaa, että puute rajoittuu tiettyyn viranomaiseen tai alueeseen, joka soveltaa jäsenvaltion käyttöön ottamaa valvontajärjestelmää, oikaisu tulee rajoittaa vain kyseisen viranomaisen tai alueen valvomiin menoihin. Jos puute koskee esimerkiksi korkeamman tukiosuuden kelpoisuusperusteiden tarkastamista, oikaisu on määrättävä korkeamman ja alhaisemman tukimäärän erotuksen perusteella.

Oikaisu on yleensä määrättävä koko tarkastelujakson (esimerkiksi yhden budjettivuoden) aikana kyseiseen toimenpiteeseen liittyville menoille. Jos väärinkäytös aiheutuu järjestelmällisistä puutteista, jotka ovat selvästi pitkäaikaisia ja vaikuttavat menoihin useiden vuosien aikana, niin oikaisu on määrättävä kaikille jäsenvaltion ilmoittamille menoille siihen kuukauteen asti, jonka aikana puute korjataan.

Jos samasta järjestelmästä löydetään useita puutteita, kiinteämääräiset oikaisut eivät ole kumulatiivisia, vaan vakavinta puutetta pidetään osoituksena valvontajärjestelmän kokonaisuudessaan aiheuttamista riskeistä². Oikaisu määrätään sille menomäärälle, joka jää jäljelle yksittäisten väärinkäytöstopausten osalta hylättyjen rahamäärien vähentämisen jälkeen. Ellei jäsenvaltio sovelta kansallisen lain määräämiä seuraamuksia, rahoitusoikaisun määrä on soveltamatta jääneiden seuraamusten määrä sekä 2 % jäljelle jäävistä ilmoitetuista menoista, koska seuraamusten soveltamatta jättäminen lisää väärinkäytöksiä sisältävien maksupyyntöjen riskiä.

² Katso myös kohta 2.3. (2 %:n oikaisu)

3. NETTO-OIKAISUJEN SOVELTAMINEN JA VAIKUTUS

Jos jäsenvaltio suostuu tekemään asetuksen (EY) N:o 1260/1999 39 artiklan 2 menettelyn mukaisesti ehdotetun rahoitusoikaisun, komission ei tarvitse tehdä nettomääräistä vähennystä ohjelman rahoitukseen, vaan jäsenvaltio voi sitoa vapautuneet varat uudelleen. Toisaalta 39 artiklan 3 kohdan mukaisella, 39 artiklan 2 kohdan mukaisen menettelyn jälkeen tehdyllä komission päätöksellä tehdyt rahoitusoikaisut aiheuttavat aina nettomääräisen vähennyksen asetuksen 7 artiklan 3 kohdan mukaisesti sidottuun ohjeelliseen rahoitukseen.

Netto-oikaisu on joka tapauksessa määrättävä, jos komissio katsoo, että jäsenvaltio ei ole toteuttanut riittäviä toimenpiteitä sen jälkeen, kun kansalliset tai yhteisön elimet ovat havainneet väärinkäytöksiä ja/tai jos väärinkäytöksen syynä on vakava puute jäsenvaltion tai hallinto- tai maksuviranomaisen hallinto- ja valvontajärjestelmissä.

Kaikista netto-oikaisujen johdosta komissiolle takaisin maksettavista summista peritään korkoa asetuksen (EY) N:o 1260/1999 39 artiklan 4 kohdan nojalla asetuksen (EY) N:o 448/2001 7 artiklan mukaisesti.